"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଧାମରେ ବସିଛ, ଏହା ହେଉଛି ସତ୍ୟର ସଂଗ, ଯେଉଁଠାରେ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ଅଟ, ନୀଚ୍ଚ ନୁହେଁ – କିପରି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମୁଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉ ନାହିଁ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛି ତଥା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ମାଲିକ କରୁଛି । ମୁଁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ପିତା ତୁମମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରୁଛି ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମୋଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ମାଲିକମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରୁଛି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଥିବା ପିତାଙ୍କୁ ସଲାମ କରୁଛ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତର ଦେଉ ନାହଁ — ବାବା ନମସ୍କାର, କାହିଁକି ନା ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମକୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ତ' କେବଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ଉଭୟର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ କୁହ ବଡ କିଏ ହେଲେ ? ପିଲାମାନେ ବଡ ହେଲେ ନା ଏଣୁ ପିଲାମାନେ ପୁଣି ଏଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରାଉଥିବା ବାବାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ଆପଣ ହିଁ ଆମକୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି ଏଣୁ ଆପଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନମସ୍କାର । ମୁସଲମାନ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ମାଲେକମ୍ ସଲାମ, ସଲାମ ମାଲେକମ୍ କହିଥାନ୍ତି ନା । ତୁମମାନଙ୍କ ମନରେ ଏହି ଖୁସୀ ରହିଛି । ଯାହାଙ୍କ ମନରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି, ସେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ନିଶ୍ଚୟ ବ୍ୟତୀତ ତ କେହି ଏଠାକୁ ଆସିବେ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ଯିଏ ଆସନ୍ତି ସେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଆମେ କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉ ନାହୁଁ । ଦେହଧାରୀ ପିତାଙ୍କ ପାଖକୁ ବା ଦେହଧାରୀ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ପାଖକୁ କିମ୍ବା ଦେହଧାରୀ ଗୁରୁଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉ ନାହଁ, ତୁମେ ଆସିଛ ରୁହାନୀ ବାବା, ରୁହାନୀ ଟିଚର, ରୁହାନୀ ସତଗୁରୁଙ୍କ ପାଖକୁ । ଦେହଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ତ ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ଇଏ ନିରାକାର ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନଥିଲା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ରଚତା ଏବଂ ରଚନାକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ତାଙ୍କୁ ଅନାଥ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଯିଏ ଭଲ ପଢାଲେଖାବାଲା ହୋଇଥିବେ, ସେ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ଆମ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଏକ ହିଁ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ସେ ଆସି ପିତା, ଟିଚର, ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା ରହିଛି । ଗୀତା ହେଉଛି ସର୍ବ ଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶିରୋମଣି, ସର୍ବୋତ୍ତମ । ଗୀତାକୁ ହିଁ ମାଆ ବାପା କୁହାଯାଏ । ଆଉ ଯେଉଁ ସବୁ ରହିଛି ତାକୁ ମାତା ପିତା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । "ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବତ ଗୀତାମାତା" ଗାୟନ ରହିଛି । ଭଗବାନଙ୍କ ମୁଖ କମଳରୁ ବାହାରିଥିବା ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ରୂପେ ଗାୟନ ହୋଇଥିବା ଗୀତା ହେଉଛି ସମସ୍ତଙ୍କର ରଚୟିତା । ବାକି ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ହେଲା ତାହାର ପତ୍ର, ରଚନା । ରଚନାଠାରୁ କେବେ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ମିଳିବ ତେବେ ଅଳ୍ପ କାଳ ପାଇଁ । ଅନ୍ୟ ଏତେ ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଛି, ଯାହାକୁ ପଢିଲେ ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ମିଳିଥାଏ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ । ଯେଉଁ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପଢାଇଥାନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ଯାହା ବି ପାଠପଢା ରହିଛି ତାହା ସବୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି । ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ ମିଳିଲା ପୁଣି ପର ଜନ୍ମରେ ଅନ୍ୟ ପାଠ ପଢିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏଠି ତ ଏକ ନିରାକାର ବାବା ଅଟନ୍ତି ଯିଏ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଯାହା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ତ' ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୁରୁ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୂଲ୍ୟହୀନ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ପାଠ ପଢାଇ ମୂଲ୍ୟବାନ ଗୁଣବାନ୍ କରିଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବାର ଅର୍ଥ କିଛି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ପରମାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ତେବେ ପୁଣି ପିତାମୟ ହୋଇଯିବ । ସମସ୍ତେ ପିତା ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ସମ୍ପତ୍ତି କାହାଠାରୁ ମିଳିବ । କାହାର ଦୁଃଖ କିଏ ହରଣ କରିବ ! ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା କୁହାଯାଏ । ସମସ୍ତେ ପିତା ହିଁ ପିତା ହୋଇଗଲେ ଏହାର କୌଣସି ଅର୍ଥ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ — ଏହା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ତେଣୁ ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ଦେଖାଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ବାବା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଯେପରି ବାରିଷ୍ଟରୀ, ଡାକ୍ତରୀ ଆଦି ପଢିଥାନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପଦ-ପଦବୀ ପାଇଥାନ୍ତି । ବୁଝିଥାନ୍ତି ଏହି ପାଠପଢିଲେ ଆମେ ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବୁ । ଏଠି ତୁମେ ସତସଙ୍ଗରେ ବସିଛ । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସୁଖଧାମକୁ ଯାଉଛ । ସତ୍ୟଧାମ ମଧ୍ୟ ଦୁଇଟି ରହିଛି — ଗୋଟିଏ ସୁଖଧାମ, ଅନ୍ୟଟି ଶାନ୍ତିଧାମ । ଶାନ୍ତିଧାମ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଧାମ ଅଟେ । ବାବା ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଯିଏ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୁଝି ହୁସିଆର ହୋଇଯାଇଥାନ୍ତି — ତାଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା । ବାବା କହିବେ ତୁମେ ଏବେ ବୁଝି କରି ହୋସିଆର ହୋଇଛ । ତେବେ ଶିବଙ୍କ ମନ୍ଦରିକୁ ଯାଇ ବୁଝାଅ ତାଙ୍କୁ କୁହ, ଏହାଙ୍କ ଉପରେ ଫଳ, ଫୁଲ, ମଖନ,

ଘିଅ, ଅର୍କ ଫୁଲ, ଗୁଲାବ ଫୁଲ ଆଦି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ କାହିଁକି ଚଢାଉଛ ? କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ ତ ଅର୍କ ଫୁଲ ଚଢାନ୍ତି ନାହିଁ । ସେଠାକୁ ବହୁତ ଭଲ ସୁଗନ୍ଧିତ ଫୁଲ ନେଇଯାଇଥାନ୍ତି । ଶିବଙ୍କ ଉପରେ ତ ଅର୍କ ତଥା ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଆଦି ଚଢାଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ତ କେହି ଜାଣି ନଥାନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି, କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପଢାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବାକି ସମଗ୍ର ଜଗତରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ପଢାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭଗବାନ କେବେ ହେଲେ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣକୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ନୁହେଁ, ତାଙ୍କୁ ଦେବୀ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବତା କୁହାଯିବ । ଭଗବାନ ଏକ ବାବା ଯିଏକି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କହିଥାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା । ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ନାମ ଶିବ ଅଟେ ଆଉ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହେଉଛ ଶାଳଗ୍ରାମ । ପଣ୍ଡିତ ଲୋକମାନେ ଯେତେବେଳେ ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଥାନ୍ତି ତେବେ ଶିବଙ୍କର ବହୁତ ବଡ ଲିଙ୍ଗ ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଶାଳଗ୍ରାମ ଛୋଟ ଛୋଟ କରିଥାନ୍ତି । ଶାଳଗ୍ରାମ କୁହାଯାଇଥାଏ ଆତ୍ମାକୁ । ଶିବ କୁହାଯାଇଥାଏ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ, ଭାତୃମୟ ବୋଲି ମଧ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଭାଇ ଭାଇ ଅଟୁ । ପୁଣି ଭାଇ ଭଉଣୀ କିପରି ହେଲେ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଜା ରଚନା କରାଯାଇଥାଏ । ସେମାନେ ହେଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ । ଆମେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ଏଣୁ ବି.କେ. ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ କହିଥା'ନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ କିଏ ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ? ଭଗବାନ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର...ଏମାନେ ସବୁ ରଚନା ଅଟନ୍ତି । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନର ମଧ୍ୟ ରଚନା ହୋଇଗଲା । ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ କମଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛ । ବ୍ରାହ୍ମଣ-ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ବୋଲାଉଛ । ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ଅଟ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ସ୍ଥୂଳ ରୂପେ ସନ୍ତାନ କିପରି ଜନ୍ମ କରିପାରିବେ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ପୋଷ୍ୟ ପୁତ୍ର ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ନା । ଯେପରି ଗୁରୁମାନଙ୍କୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଅନୁସରଣ କରିଥାନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁ ପୋଷ୍ୟେ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ସମଗ୍ର ଜଗତର ପିତା ହୋଇଗଲେ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଇଥାଏ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା । ତାଙ୍କୁ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ଫାଦର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ତ ଏହି ସ୍ଥୂଳ ଜଗତରେ ଦରକାର ନା । ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମା ଅଛନ୍ତି । ନାମ ଗାୟନ ରହିଛି ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର କିନ୍ତୁ ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ପ୍ରଜା ତ ନଥାନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା କିଏ ଅଟନ୍ତି, ଏସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ କହିଥାନ୍ତି । ଏବେ ବ୍ରହ୍ମା କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି ? ତୁମେମାନେ କହିବ ଏହିଠାରେ ବସିଛନ୍ତି, ସେମାନେ କହିବେ ବ୍ରହ୍ମା ଆସି କରି ଗଲେଣି । ସେମାନେ ପୁଣି ନିଜକୁ ପୂଜାରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ କହିଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ହୋଇଗଲ । ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ବୁଢା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା କରାଇବା — ଏହା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର କାମ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ରଚୟିତା କୁହାଯାଇଛି । ଭାରତବାସୀ ଜାଣିଛନ୍ତି ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି । ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଦେବୀ ଦେବତାଙ୍କୁ ଏହି ରାଜ୍ୟ କିଏ ଦେଲା ? ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ପତିତପାବନ କୁହାଯାଇଛି । ଆତ୍ମା ପ୍ରକୃତରେ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ, ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱ, ରଜୋ, ତମୋରେ ଆସିଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ କଳିଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲେ । ଆଜିଠାରୁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜଧାନୀ ଚାଲିଲା । ସେମାନଙ୍କର ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟ କଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଫାଷ୍ଟ, ସେକେଣ୍ଡ ଏପରି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଚାଲେ । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଏହି କଥା ବିଷୟରେ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ, ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ଏଠି ଜଣେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରବେ ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ଡାକିଥାନ୍ତି ଯେ ହେ ପତିତପାବନ ଆସ । ତେବେ ପତିତ ଦୁନିଆ ହେଲା ନା । ଏହାକୁ ହିଁ କଳିଯୁଗ ନର୍କ କୁହାଯାଉଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ୱର୍ଗ, ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ପୁଣି ପତିତ କିପରି ହେଲେ, ଏହା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଭାରତରେ ଜଣେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି ଯିଏ ନିଜର ୮୪ ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବାଧିକ ୮୪ ଜନ୍ମ ନିଏ ଏବଂ ଅତି କମ୍‌ରେ ଏକ ଜନ୍ମ । ଭାରତକୁ ଅବିନାଶୀ ଖଣ୍ଡ କୁହାଯାଉଛି, କାହିଁକି ନା ଏହିଠାରେ ହିଁ ଶିବବାବାଙ୍କର ଅବତରଣ ହୋଇଥାଏ ।

ଭାରତଖଣ୍ଡ କେବେ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାକି ଯେଉଁ ସବୁ ଅନେକ ଖଣ୍ଡ ରହିଛି ସେସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହି ସମୟରେ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଗଲାଣି । କେହି ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଦେବତାମାନେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ପବିତ୍ର ଥିଲେ । ଏବେ ତ ସମସ୍ତେ ପତିତ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟେ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହା ଭଗବାନୁବାଚ ଅଟେ ନା । ଭଗବାନ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ସେ ଥରେ ମାତ୍ର ଭାରତବର୍ଷକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । କେବେ ଆସିଥାନ୍ତି ? ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗକୁ ହିଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ହେଉଛି କଳିଯୁଗ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ସତ୍ୟଯୁଗ, ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାର ଯୁଗ । କଳିଯୁଗରେ ରହିଥାନ୍ତି ପତିତ-ମନୁଷ୍ୟ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରହିଥାନ୍ତି ପବିତ୍ର ଦେବତା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟକୁ କୁହାଯାଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ଆସି ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରିଥାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଆସିଛ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ପାଇଁ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିର୍ବାଣଧାମରେ ରହିଥାଉ । ସେଠାରୁ ଆସୁଛୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ଏହି ନାଟକର ଆୟୁ ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ଅଟେ । ଆମେ ଏହି ବେହଦ

ନାଟକରେ ଅଭିନୟ କରିଥାଉ । ଏତେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି କେବେ ବନ୍ଦ ହେବାର ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଏହି ନାଟକରେ ସତ୍ୟଯୁଗର ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ ପାର୍ଟ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ତ୍ରେତୟାରେ କ୍ଷତ୍ରୀୟ । ଏହି ନାଟକକୁ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଜାଣିବା ଦରକାର । ଏହା ହେଉଛି କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ । ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁଃଖୀ ଅଟନ୍ତି । କଳିଯୁଗ ପରେ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିଥାଏ । କଳିଯୁଗରେ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ ହେବେ ? ବହୁତ କମ୍ । ଆଦି ସନାତନ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହିଁ ଥିବେ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବେ ବଦଳିଯିବ । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇ ଦେବତାମାନଙ୍କର ସୃଷ୍ଟି ହେବ । ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା । ପରନ୍ତୁ ଏବେ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରିବେ ନାହିଁ, ନିଜ ଧର୍ମକୁ ହିଁ ଭୁଲିଗଲେଣି । କେବଳ ଭାରତବାସୀ ହିଁ ଅଟନ୍ତି ଯିଏ ନିଜ ଧର୍ମକୁ ଭୁଲି ଗଲେଣି । 'ହିନ୍ଦୁସ୍ଥାନ'ରେ ରହିବା କାରଣରୁ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ କହିଦେଇଥାନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ତ ପବିତ୍ର ଥିଲେ ଏବେ ଏମାନେ ପତିତ ଅଟନ୍ତି ଏଣୁ ନିଜକୁ ଦେବତା କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ପୂଜା କରି ଚାଲିଥାନ୍ତି । ଅଥଚ ନିଜକୁ ପାପୀ ଓ ନୀଚ କହିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦିନେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲ ପୁଣି ତୁମେମାନେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ପତିତ ହୋଇଛ । 'ହମ୍ ସୋ'ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ସେମାନେ କହିଥାନ୍ତି ଆତ୍ମା ସୋ ପରମାତ୍ମା । ଏହା ହେଉଛି ମିଥ୍ୟା ଅର୍ଥ, ମିଥ୍ୟା ଶରୀର, ମିଥ୍ୟା ମାୟା,... ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଖଣ୍ଡର ସ୍ଥାପନା ବାବା କରିଥାନ୍ତି । ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡର ସ୍ଥାପନା ରାବଣ କରିଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା କ'ଣ, ପରମାତ୍ମା କ'ଣ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସବୁ ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ଅଟ । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମା କିଭଳି ଅଟେ, ଏହା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ମୁଁ ବାରିଷ୍ଟର ଅଟେ, ଅମୁକ ଅଟେ — ଏହା ଜାଣିଥାନ୍ତି ବାକି ଆତ୍ମାକୁ ଜଣେ ହେଲେ ଜାଣିନଥାନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆସି ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମର ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ଅବିନାଶୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହା କେବେ ବିନାଶ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଭାରତ ଦିନେ ଫୁଲର ବଗିଚା ଥିଲା । ସେଠାରେ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ଥିଲା, ଏବେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ ନୂଆ ନୂଆ କଥା ଶୁଣୁଛ । ସବୁଠାରୁ ନୂଆ କଥା ହେଲା — ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ପାଠ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପଢାଇ ନଥାନ୍ତି, ଭଗବାନ ପଢାଇଥାନ୍ତି । ସେହି ଭଗବାନଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା ଏହା ତ ଗାଳି ଦେବା ହେଲା ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ — ମୁଁ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସି ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛି । ରାବଣ ନର୍କ କରିଥାଏ । ଏହି କଥା ଦୁନିଆରେ ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଆସି ତୁମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି — ମୁତ ପଲିତୀ କପଡ ଧୋଏ... (ମଇଳା କପଡା ଧୋଇଥା'ନ୍ତି) ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ବିକାର ନଥାଏ । ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ଡାକିଥାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ପତିତପାବନ ଆସ । ଆମକୁ ରାବଣ ପତିତ କରିଛି କିନ୍ତୁ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ରାବଣ କେବେ ଆସିଲା, କ'ଣ ହେଲା ରାବଣ କେତେ କଙ୍ଗାଳ କରିଦେଇଛି । ଭାରତ ୫୦୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲା । ସୁନା, ହୀରା, ମୋତି ମାଣୀକର ମହଲ ଥିଲା । କେତେ ଧନ ଥିଲା । ଏବେ କ'ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଛି! ପୁଣି ସେହିପରି ସତ୍ୟଯୁଗୀ ମହାରାଜା, ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ କହୁଛ ଯେ ଶିବବାବା ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୃତ୍ୟୁ ତୁମମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡା ହୋଇଛି । ତୁମେମାନେ ବାନପ୍ରସ୍ଥୀ ଅଟ । ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାର ଅଛି ଏଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି, ମାମେକମ୍ ୟାଦ କର ତେବେ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଆମେ ହେଉଛୁ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ଆମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ନିଶା ଏବଂ ଖୁସୀରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏବେ ଆମମାନଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଇଛି । ମୃତ୍ୟୁ ସାମ୍ନାରେ ଠିଆ ହୋଇଛି କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିବାର ଅଛି... ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ପାପକୁ ଭସ୍ମ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମୁଁ ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରୀ ଅଟେ -- ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଉପରାମ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନାସକ୍ତ, ନ୍ୟାରା ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଏବଂ ନିର୍ମୋହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମୋହମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରୀମାନେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ସର୍ବଦା ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢି ଚାଲିଥା'ନ୍ତି, କାରଣ ଏହି ଯାତ୍ରା ସର୍ବଦା ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରାରେ ତତ୍ପର ରହିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଯାତ୍ରା କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଏହି ଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଯାତ୍ରା ଅନ୍ତର୍ନିହିତ, ସେଥିପାଇଁ ମନ

ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଏଣେ ତେଣେ ଘୂରି ବୁଲିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହୁ ଯେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରୀ ଏବଂ ଯାତ୍ରୀର କାହା ସହିତ ମୋହ ନଥାଏ । ସେମାନଙ୍କୁ ସହଜରେ ଉପରାମ, ନ୍ୟାରା ଏବଂ ନିର୍ମୋହୀ ହେବାର ବରଦାନ ମିଳିଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବଦା ବାଃ ବାବା ବାଃ , ବାଃ ଭାଗ୍ୟ ବାଃ, ବାଃ ମିଠା ପରିବାର - ଏହି ଗୀତ ଗାଉଥାଅ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****